

F. HART NIBBRIG †.

In den afgelopen maand is in de kracht van zijn leven, te Laren Hart Nibbrig overleden, en hiermede een der meest persoonlijke schilders der jongere generatie heen gegaan. Hij toch is een der eerste die ten onzent het afzonderlijk naast elkaar zetten der kleuren, het pointilleeren in zijn werk toepaste, maar zóó dat men geen oogenblik aan de techniek dacht, maar wel het effect ervan gevoelde. Waar deze werkwijze in Frankrijk en ook elders vele navolgers had, bij wien het uiterlijke ervan domineerde, daar heeft Hart Nibbrig haar steeds ondergeschikt weten te houden aan zijn kunst. Voor hem was het slechts een uitdrukkingswijze om te bereiken wat hij langs den gewonen, laat ons noemen impressionistischen weg, niet zoo sterk kon bereiken als hij wilde. Want het was voornamelijk het effect van het sterke zonlicht, zooals het schitterde op de gouden korenvelden, zooals het de Larensche hutjes verlichtte, zooals het straalde en gloeide boven de Oostersche landschappen, dat wilde hij weergeven en daarvoor zette hij zijn kleuren naast elkaar opdat ze door een wederkeerige uitstraling zouden trillen en tintelen. Een helder, zonnig effect verkreeg hij hierdoor, een warme zomersche atmosfeer zat in zijn werk.

Aanvankelijk had hij eenvoudigweg impressionistisch geschilderd, landschappen, portretten, en Larensche binnenhuizen, tot hij later zijn palet wijzigde en de schilder werd van het zonnige Gooi, dien wij in hem kennen uit zijn „Philemon en Baucis”, uit „Weelde”, uit „den Eng”, uit „Blaricum”, uit zijn Walchersche schilderijen. Want al schilderde hij ook druilige November-stemmingen, wij denken toch onwillekeurig bij den naam van Hart Nibbrig aan helderheid en zon, aan sterk licht en blauwe schaduwen, zooals wij ze 's zomers buiten kunnen zien. En dan komen ons ook voor den geest die beide frissche litho's: „In zijn eerste levensdagen” waarop de schilder zijn toen pas geboren oudsten zoon op bakkers schoot afbeeldde

met zijn vrouw zittende in een gemakkelijken leunstoel, te midden van een planten- en bloemenweelde en zijn huis op den achtergrond; en die ander „als 't zomer was”, waarop een jonge vrouw haar kind in een Larensch karretje voorttrekt. Die beide steenteekeningen mede getuigend van zoo'n frischen durf om weer op eigene wijze de steen te beteekenen, zij werden later gevolgd door niet minder decoratieve litho's, boven aan de kalender eener verzekerings-maatschappij.

Behalve als schilder van fleurige landschappen, van zonnige weiden en velden, heeft Nibbrig zich doen kennen als portrettist van ongewone gaven. Toen Jan Veth zijn serie bekende tijdgenooten in de Kroniek voortzette, volgde Hart Nibbrig hem in de „Groene” op met verschillende uitstekende portretten (wij noemen slechts Mgr. Bottemanne). Maar nog sterker en persoonlijker zou hij zich uiten in zijn schilderijen als: de erfgooiers, de dorpsfilosofen, de wilddief, Dirk Roos, en Huizer meisjes. In deze schilderijen domineerde zijn gave als teekenaar boven die van den coloristischen schilder waardoor zij naar eene decoratieve opvatting neigden. Trouwens Hart Nibbrigs zeer geslaagde aanplakbiljetten voor de Simplex-Rijwielen (men herinnere zich o.a. die, met de achter elkaar fietsende, in silhouet gehouden figuren), zij deden zijn talent ook in die richting uitkomen.

Veel hadden wij nog van dezen kunstenaar, die slechts negen en veertig jaar is geworden, mogen verwachten; met vasten wil ging hij zijn eigen weg, de richting die hij zich gekozen had en die hem wees naar een misschien onbewuste decoratieve kunst.

Helaas, zijn werk is gestaakt; laat ons dus in stede van ons te verdiepen wat hij had kunnen geven, ons verheugen om wat hij gegeven heeft, en dat zijn bovenal die schilderijen van heerlijken, schitterende kleur, die van licht trillende schilderijen uit het zonnige Gooi.

Voorals de schepper van deze blijde kunst zal hij in onze herinnering blijven.

R. W. P. Jr.